

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG LEGFELSŐBB BÍRÓSÁGA

Bfv.II.389/2010/7. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága Budapesten, a 2010. november 4. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t :

Az embercsempészség büntette miatt a terhelt ellen folyamatban volt büntetőügyben a terhelt által benyújtott felülvizsgálati indítványt elbírálván, a Fehérgyarmati Városi Bíróság 4.b.98/2008/26. számú ítéletét és a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság 2.Bf.334/2008/3. számú végzését hatályában fenntartja.

A végzés ellen fellebbezésnek és felülvizsgálatnak nincs helye, s ebben az ügyben sem az indítvány előterjesztője, sem azonos tartalommal más jogosult újabb felülvizsgálati indítványt nem nyújthat be.

I n d o k o l á s

A Fehérgyarmati Városi Bíróság 2008. február 6. napján kihirdetett 4.B.98/2007/26. számú ítéletében a terhelt bűnösségét 30 rendbeli társtettesként, a bűnszervezet megbízásából elkövetett embercsempészség büntetéseben állapította meg, és ezért őt halmazati büntetésül 3 év 6 hónapi fegyházbüntetésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Az elsőfokú bíróság ítéletében rögzített tényállás szerint - közelebbről meg nem határozható időpontban - a terhelt, valamint társai megállapodtak, hogy a szomszédos ország területéről a Magyar Köztársaság területére, engedély nélkül a zöldhatáron átjuttatott harmadik országbeli külföldi személyek Magyarország területén a továbbszállítását megszervezik, illetőleg lebonyolítják anyagi ellenszolgáltatás fejében.

A.J. ennek érdekében megállapodott B. L.-lel, valamint a terhelttel és megszervezte, hogy az ismeretlen elkövető társak - akiknek személyazonosságát az eljárás során nem sikerült megállapítani - által az államhatáron átjuttatott és a szállítás helyéig kísért külföldi személyek továbbszállítását hátsó felvezetőként biztosítsák. A. J. felvette a kapcsolatot E. A.-val, aki K. J., O. R. és A. S. G. közreműködésével megszervezte, hogy rendelkezésre álljon egy nagyobb létszámú csoport szállítására alkalmas zárt kocsiszekrényű kis teherautó, amellyel K. J. és O. R. a külföldi személyeket a határ térségéből elszállítják az ország belsejébe, miközben E. A. és A. S. G., az A. S. G. által kölcsönkért személygépkocsival, előttük haladva biztosítják az útvonalat.

Megállapodásuknak megfelelően - miután az ismeretlen elkövető társaik értesítették őket, hogy a külföldi személyeket a meghatározott éjszaka juttatják át a Magyar Köztársaság területére, - O. R. és A. S. G. Sz. L. közreműködésével felkeresték K. Gy.-t, akivel megegyeztek, hogy kibérelik a tulajdonát VW Transporter típusú mikrobust azzal, hogy a gépjárművel hangtechnikai eszközöket akarnak Budapestre szállítani. Még ezen a napon előzetes megbeszélésüknek megfelelően - a benzinkúton - megjelent K. Gy. és O. R., K. T. társaságában, ahol megkötötték a bérleti szerződést, amely szerint K. T. bérleti díj ellenében használhatja a személygépkocsit az ország területén, majd K. Gy. átadta a gépjárművet O. R. és K. T. részére, amivel K. J. és O. R. az esti órákban elindultak.

A. S. G. kölcsönkérte az ismerőse, R. B. A. tulajdonát képező Suzuki típusú személygépkocsit.

Az éjszaka az ismeretlen elkövető társak a szomszédos ország területéről a Magyar Köztársaság területére a gyalogosan átjuttattak 30 fő afgán és iraki állampolgárt, akiket az ismeretlen elkövető társak közül ketten az államhatártól kb. 5 km-en keresztül a tsz-telephez vezettek el gyalogosan, majd őrizték őket a gépkocsi megérkezéséig.

Hajnalban a telephez érkezett K. J. és O. R., az O. R. által vezetett mikrobusszal, amelybe a 30 fős külföldi állampolgár beszállításra került. Ebben az időben szintén a helyszínre érkezett E. A. és A. S. Gs, az A. S. G. által vezetett Suzuki típusú személygépkocsival, valamint a terhelt és B. L. az A. J. tulajdonát képező BMW típusú személygépkocsival, amit A. J. bocsátott a rendelkezésükre.

E. A. és A. S. G. a Suzuki típusú személygépkocsival, a terhelt és B. L. pedig a BMV típusú személygépkocsival, a külföldi személyeket szállító VW Transporter előtt haladva biztosították az útvonalat. A

terhelt és B. L. a B. L. által vezetett BMV-vel megfordultak és visszaindultak, majd ismét megfordulva, az VW Transporter mögött mentek szintén a gépjármű haladásának biztosítása érdekében.

A Határőr Igazgatóság szolgálatot teljesítő járőrei 04 óra 20 perc körüli időben megpróbálták igazoltatni az O. R. által vezetett VW Transportert, azonban O. R. a gépkocsival a helyszínről menekülni kezdett, majd kb. 45 km üldözést követően - mivel a VW Transporter egyik kereke defektet kapott - sikerült megállítani és lefogni K. J.-t és O. R.-t, a gépjárműben tartózkodó 30 migráns személyt pedig előállították.

A cselekmény elkövetésének időszakában a terhelt és társai, valamint ismeretlen elkövető társaik egymással mobiltelefonon a kapcsolatot folyamatosan tartották.

A Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság, mint másodfokú bíróság, a 2008. november 14. napján megtartott nyilvános ülésen meghozott 2.Bf.334/2008/3. számú végzésében a városi bíróság ítéletét helybenhagyta azzal, hogy a terhelt bűncselekményeinek helyes megnevezése 30 rendbeli társtettesként elkövetett embercsempészség büntette (Btk. 218. § (2) bekezdés, (3) bekezdés II. fordulat).

A megyei bíróság másodfokú végzésében rögzítette, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás minden vonatkozásban mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, így azt felülbírálata során irányadónak tekintette.

A bíróság jogerős ügydöntő határozata ellen a terhelt védője útján terjesztett elő felülvizsgálati indítványt, melyet a későbbiekben kiegészített. Két beadványában indítványát a Be. 416. § (1) bekezdés a), b) és c) pontjaiban foglaltakra alapította. Álláspontja szerint bűnössége megállapítására nem kerülhetett volna sor, mivel az nem nyert kétségtelen bizonyítást, a telefonos híváslisták adatai ehhez nem elégségesek. Bűnössége egyébként el nem fogadott megállapítása esetére is sérelmezte a cselekmény minősítését, mivel egyrészt a bűnszervezet megbízásából elkövetés megállapítására elégséges adat nem állt rendelkezésre, másrészt pedig álláspontja szerint e minősítő körülmény alkalmazását a Btk. 2. §-ának helyes alkalmazása is kizárja, mivel az tény, hogy az ekkénti minősítés mellett az elkövetéskor hatályos törvény enyhébb, azonban álláspontja szerint az elbíráláskor hatályos törvény bűnszervezet fogalmába tevékenysége nem illeszthető. Utalt arra is, hogy e szabályos szerint cselekménye 1 rendbeli embercsempészség büntettét valósítaná meg, így a halmazati szabályok sem érvényesülhettek volna. Álláspontja szerint a helyes minősítés mellett jelentősen enyhébb mértékű büntetés kiszabása lett volna indokolt.

A Be. 416. § (1) bekezdés c) pontja szerinti eljárási szabálysértést a terhelt abban látott, hogy a hatályon kívül helyezés folytán megismételt eljárásban a törvény szerint kizárt bíró járt el, mivel az eljáró tanács elnöke ugyanaz a bíró volt, mint aki a hatályon kívül helyezett ítélet meghozatalában is részt vett.

A Legfőbb Ügyészség BF.1351/2010. számú átiratában a terhelt felülvizsgálati indítványát részben törvényben kizártnak, érdemben pedig alaptalannak tartotta.

Az ügyészi álláspont szerint a bűnösség megállapítását és a cselekmény minősítését, illetve a törvény időbeli hatályával kapcsolatos bírói állásfoglalást támadó indítvány az irányadó tényálláson keresztül vitatja a jogkövetkeztetés helyességét, ezért a felülvizsgálati eljárásban eredményre nem vezethet. Az un. abszolút eljárási szabálysértésre hivatkozás pedig alaptalan, mivel a Be. 21. § (3) bekezdés c) pontja a hatályon kívül helyezés folytán megismételt eljárásból a hatályon kívül helyezett határozat meghozatalában részt vett bírót csak a határozat megalapozatlansága miatti hatályon kívül helyezés esetén zárja ki, a jelen esetben viszont a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság 2.Bf.584/2006/4. számú végzésében a hatályon kívül helyezés eljárási szabálysértésen alapult.

Mivel a Legfőbb Ügyészség álláspontja szerint az irányadó tényállás alapján a terhelt bűnösségére vont következtetés okszerű, a cselekmény jogi minősítése és az alkalmazott joghátrány törvényes, ezért indítványozta, hogy a Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati indítványnak ne adjon helyt, és a megtámadott határozatot hatályában tartsa fenn.

A Legfelsőbb Bíróság nyilvános ülésén a terhelt érdekében eljáró védő egyetértett a Legfőbb Ügyészségnek azzal az álláspontjával, hogy a terhelt által hivatkozott elsőfokú határozat hatályon kívül helyezésére valóban eljárási szabálysértés miatt került sor, ezért a terhelt által hivatkozott felülvizsgálati ok valóban nem áll fenn. Fenntartotta azonban és kiegészítette az indítványt anyagi jogi részében, és állította, hogy a terhelt a külföldi személyek határátlépéséhez nem nyújtott segítséget, mivel tevékenységet kizárólag akkor fejtett ki, amikor a határátlépés ténylegesen már megtörtént. Fenntartotta azt a felülvizsgálati érvet is, hogy a Btk. 2. §-ában foglaltak sérültek, mert álláspontja szerint a terhelt szerepe a hatályos törvény szerinti bünszervezet fogalomba nem illeszthető, mivel nincs adat arra, hogy a jogerős ítéletben leírt csoport hosszabb időre szerveződött, illetve, hogy a terhelt a csoport tevékenységébe huzamosabb ideig kapcsolódott be. Amennyiben pedig a hatályos törvény szerinti bünszervezetben elkövetés nem állapítható meg, az elbíráláskor hatályos törvény

enyhébb elbírálást tesz lehetővé, amire tekintettel a terhelttel szemben enyhébb büntetés kiszabása indokolt, mivel a büntetés akkor is törvénytörésnek tekintendő, ha az nem felel meg a büntetéskiszabási elveknek.

A Legfőbb Ügyészség nyilvános ülésen részt vett képviselője az átiratukban foglaltakat fenntartotta, a védő szóbeli észrevételeivel kapcsolatban pedig arra utalt, hogy az irányadó tényállás szerint a terhelt és társai előzetesen megállapodtak a szomszédos ország területéről a Magyar Köztársaság területére engedély nélkül a zöld határon átjuttatott harmadik országbeli személyek Magyarországon területén továbbszállítása megszervezésében és lebonyolításában anyagi ellenszolgáltatás fejében, márpedig e megállapodással és a továbbszállítás biztosításával a határátlépéshez is segítséget nyújtottak. Eseti döntésekre is utalva, a bünszervezetben elkövetést is megállapíthatónak tartotta, erre tekintettel a cselekmény jogi minősítését törvényesnek ítélte, miként a kiszabott büntetést is. Összességében a felülvizsgálati indítvánnyal támadott határozatok hatályában fenntartását indítványozta.

A terhelt ártatlanságát hangoztatta és a védője álláspontjához csatlakozott.

A terhelt érdekében előterjesztett felülvizsgálati indítvány részben a törvényben kizárt, részben alaptalan.

A Legfelsőbb Bíróság a törvényben kizártnak tekintette mindazokat a hivatkozásokat, amelyek kétségbe vonták a terheltnek a történetekben a jogerős határozatban rögzítettek szerinti szerepét, vitatták az eljáró bíróságok bizonyítékokat értékelő és tényállást megállapító tevékenységét, hiányolva az elégséges bizonyítékot a tényállásban rögzítettek megállapításához. A Be. 423. § (1) bekezdése értelmében ugyanis a felülvizsgálati eljárásban a jogerős határozatban megállapított tényállás az irányadó, a felülvizsgálati indítványban a jogerős határozat által megállapított tényállás nem támadható. Az ismertetett rendelkezések kizárják a felülvizsgálati eljárásban az e kört érintő támadást, illetve a Legfelsőbb Bíróság általi vizsgálódást. A Legfelsőbb Bíróság ezért a felülvizsgálati indítványt e körben a törvényben kizártnak tekintette és rögzíti, hogy a későbbiekben vizsgálandó anyagi jogi kérdésekben mindenben a felülvizsgálati indítvánnyal támadott határozatokban rögzített tényállásban foglaltakból indult ki.

A jogerős határozatot hozó bíróságok tevékenységében a Legfelsőbb Bíróság felülvizsgálati okot megvalósító eljárási szabálysértést nem észlelt. A terhelt a védőjétől elkülönülten benyújtott indítványában ugyan hivatkozott arra, hogy a legutóbb meghozott elsőfokú ítélet meghozatalában a tanács elnökeként ugyanaz a bíró

járt el, mint aki az azt megelőző és a későbbiekben hatályon kívül helyezett elsőfokú határozat meghozatalakor is eljár, azonban az iratok alapján megállapítható, hogy - miként azt a 4.B.98/2007/26. számú ítélet indokolása is rögzíti - a 4.B.159/2005/32. számú elsőfokú ítéletet a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság 2.Bf.584/2006/4. számú végzésével abszolút eljárási szabálysértés miatt (a Be. 373. § (1) bekezdés II/d) pontja alapítottan, a tárgyalást olyan személy távollétében tartották meg, akinek a részvétele a törvény értelmében kötelező) helyezte hatályon kívül. A Be. 21. § (3) bekezdés c) pontja viszont a hatályon kívül helyezés folytán megismételt eljárásból az első fokon eljár bírót kizárólag abban az esetben zárja ki, ha a hatályon kívül helyezés megalapozatlanság miatt történt.

A Legfelsőbb Bíróság nem találta alaposnak a védő anyagi jogi kifogásait sem.

Helytálló a védő jogi érvelése abban a tekintetben, hogy a társtetteségben elkövetés megállapítására nincs lehetőség olyan esetben, amikor az elkövető tevékenységet kizárólag a bűncselekmény befejezését követően fejt ki. Helytálló azonban a Legfőbb Ügyészség képviselőjének erre tett észrevétele is, mely szerint az ügy tárgyát képező esetben nem erről van szó. A védő ezen észrevételekor nyilvánvalóan a terhelt 2001. június 22-i és 23-i tevékenységének rögzítéséből indult ki, nem hagyható azonban figyelmen kívül, mivel a tényállás része, és elkövetési tevékenységként értékelendő a Fehérgyarmati Városi Bíróság elsőfokú ítélete 3. oldalán a III. pont első bekezdésben írtak is, mely szerint - közelebbről meg nem határozható időpontban - a terhelt, valamint társai megállapodtak, hogy a szomszédos ország területéről a Magyar Köztársaság területére engedély nélkül, a zöldhatáron átjuttatott, harmadik országbeli külföldi személyek Magyarország területén továbbszállítást megszervezik, illetve lebonyolítják anyagi ellenszolgáltatás fejében. Ez a megállapodás pedig a tényleges határátlépés megvalósulásának időpontja elé esik.

A Btk. 218. § (1) bekezdése értelmében az embercsempészás bűncselekményét az követi el, aki az államhatárnak más általi, engedély nélkül vagy meg nem engedett módon történő átlépéséhez segítséget nyújt. Miként arra a Magyar Büntetőjog Kommentárja is rámutat, a rendelkezés, mint önálló tettesi cselekményt, sui generis bűncselekményként szabályozza a tiltott határátlépéshez nyújtott segítséget (HGY.928.). Mivel az elkövetési magatartás fogalmilag bűnsegély (Btk. 21. § (2) bekezdés), a törvényi tényállási elemek értelmezése során figyelembe lehet venni a részesség tanában kidolgozott fogalmakat. Ennek megfelelően a segítségnyújtás lehet fizikai és pszichikai jellegű.

A körülményekből következően a 30 fő afgán és iraki állampolgár az államhatárt abban a reményben lépte át, hogy továbbutaztatásuk megszervezett, amiből következik az ismertetett előzetes megállapodás szándékerősítő hatása, amelyet az elmélet és a bírói gyakorlat un. pszichikai bűnsegélynek tekint. Az embercsempészség sui generis bűncselekménykénti szabályozásából következően pedig az egyébként bűnsegédi tevékenység itt tettességet - és a további nem vitatott feltételek mellett társtettességet - eredményez.

A Legfelsőbb Bíróság nem értett egyet a védőnek azzal az érvelésével sem, mely szerint a terhelt cselekményét a Btk. 2. §-ában foglaltakra figyelemmel, az elbírálás idején hatályos szabályozás alapján kellett volna elbírálni, mivel ezek a szabályok enyhébb elbírálást tettek volna lehetővé.

A védőnek ez az érvelése azon alapult, hogy az elkövetés és az elbírálás időpontja között módosult a Btk. 137. § (8) bekezdése, az ott írt bűnszervezet fogalom új megfogalmazást nyert. A jogerős határozat minden indokolás nélkül a terhelti cselekményt a bűnszervezet fogalomkörén belül értelmezhetőnek tartotta és a Btk. 2. §-ában meghatározottak vizsgálatakor ennek megfelelő összevetést végzett. A védő az elkövetés idejére vonatkozó értelmezést nem vitatva azt állította, hogy a terhelt cselekménye vonatkozásában az elbíráláskori fogalom-meghatározás mellett a bűnszervezetben elkövetés nem állapítható meg, mivel nincs adat arra, hogy a jogerős ítéletben leírt csoport hosszabb időre szerveződött, illetve, hogy a terhelt a csoport tevékenységébe huzamosabb ideig kapcsolódott be. Márpedig ha a bűnszervezetben elkövetés kiesik, a cselekmény elbírálásakor hatályos szabályok engedik meg az enyhébb jogkövetkezmények alkalmazását, így a Btk. 2. §-a értelmében az elbíráláskori jog alkalmazandó.

A Legfelsőbb Bíróság megállapította, hogy a védő érvelése pusztán annyiban helytálló, hogy a jogerős határozat a védő által felvetettek tekintetében érvelést nem tartalmaz, azonban a védő érvelésével szemben az ítéleti álláspont a helyes. Ennek oka pedig az, hogy az irányadó tényállásban rögzített tevékenység mind az elkövetéskor, mind az elbíráláskor hatályos bűnszervezet fogalomba illeszkedik.

A 2002. április 1-jét megelőzően (tehát az elkövetéskor is) hatályos Btk. 137. § (8) bekezdése értelmében "Bűnszervezet: Bűncselekmények rendszeres elkövetése révén haszonszerzés végett létrejött olyan bűnszövetség, amely feladatmegosztáson, alá-fölé rendeltségi rendszeren és személyi kapcsolatokon nyugvó szerepvállaláson alapul." A 2002. április 1-jétől a 2001. évi CXXI. törvény 19. § (5) bekezdésével eszközölt módosítás értelmében ugyanezen törvényhely értelmében "Bűnszervezet: Három vagy több személyből álló, hosszabb időre szervezett, összehangoltan működő

csoport, amelynek célja 5 évi vagy ezt meghaladó szabadságvesztéssel büntetendő szándékos bűncselekmények elkövetése."

A fogalom-meghatározás megváltoztatása a határokon átnyúló szervezett bűnözés ellen az Egyesült Nemzetek Szervezete keretében létrejött egyezmény aláírásához kapcsolódott és azt követte, és a nemzetközi elvárásoknak is megfelelő fogalom-meghatározást célozta. A változtatás azonban a védő által hivatkozott körben megítélés-változást nem eredményezett abban a tekintetben, hogy a bűnszervezetben elkövetés megállapítása a bűnöző csoport nem egyszeri, hanem huzamosabb működését feltételezi, melyet az első esetben a "bűncselekmények rendszeres elkövetése révén", míg a második esetben a "hosszabb időre szervezett" kitétel juttat egyértelműen kifejezésre. Amennyiben tehát a védő érvelése helytálló lenne abban a tekintetben, hogy a jogerős ítéletben leírt csoport nem hosszabb időre szerveződött, akkor a bűncselekmények rendszeres elkövetése révén haszonszerzés végetti létrejövetel is megkérdőjelezhető lenne, ami az elkövetéskor hatályos szabályozás szerinti bűnszervezet fogalom esetében is kizáró ok lenne.

A bírói gyakorlatban az eddigiekben az embercsempészás bűnszervezetben történt elkövetése kapcsán már felmerült az a kérdés, hogy mit kell hosszabb időre szervezett, összehangoltan működő csoporton érteni, hogy az elkövetőnek e csoportba miként kell bekapcsolódnia a bűnszervezetben történt elkövetés megállapításához és a bírói gyakorlat mára egyértelműen kimunkáltnak tekinthető e kérdéskörben.

Éppen az e körben született ellentétes döntésekre is figyelemmel született meg 2005. decemberében a Legfelsőbb Bíróság 4/2005.BJE. számú jogegységi határozata, mely kötelező erővel rögzítette, hogy a bűnszervezetben elkövetés megállapítható azzal szemben is, aki - eseti jelleggel - akár egyetlen cselekményt tettesként vagy részesként valósít meg, ha a tudata a bűnszervezet Btk. 137. § 8. pontjában meghatározott tárgyi ismérveket átfogta. A jogegységi határozat e rendelkezéséből következően nincs jelentősége a védő azon felvetésének, hogy a terhelt közreműködése csak egyetlen esetben bizonyított.

Mára töretlenül tekinthető a bírói gyakorlat abban a kérdésben is, hogy aki idegen országok állampolgárainak a körülményekből következően közismerten több országhatáron keresztül is történő szervezett átjuttatásába a jelen ügyben is leírt módon kapcsolódik, az tisztában van azzal, hogy az adott tevékenység csak bűnöző csoport (túlnyomó részt bűnöző csoportok) szervezett együttműködése révén valósulhat meg. Mindez pedig a bűnszervezetben történt elkövetés megállapításához elégséges. (Az itt kifejtetteket részletezi a Magyar Büntetőjog Kommentárjának a Btk. 137. § 8.

pontját, illetve a Btk. 218. §-át értelmező része, továbbá például a HGY.1288/2005., HGY.1385/2006, BH.2009.96. számon közzétett eseti döntések.)

A kifejtettek értelmében tehát a terhelt cselekményének az elkövetés idején hatályos Btk. rendelkezései szerinti minősítése törvényes.

E körben szükséges még utalni arra, hogy bár a Legfelsőbb Bíróság nyilvános ülésén nem került szóba, de az írásban benyújtott felülvizsgálati indítvány arra is hivatkozott az elbíráláskor hatályos szabályozás alkalmazása melletti érvként, hogy a cselekmény ma már csak 1 rendbeli embercsempészésnek minősülne, és így a halmazati szabályok nem érvényesülnének. Ez az érvelés azonban figyelmen kívül hagyja, hogy a jelenleg hatályos szabályozás szerint több személynek segítséget nyújtva elkövetés azért minősül egységként, mivel a Btk. 208. § (2) bekezdés b) pontja értelmében ez minősítő körülmény, amely az adott tényhez még a halmazatnál is súlyosabb következményt fűz.

A kifejtettek alapján a Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati indítvánnyal támadott határozatot a Be. 426. §-a értelmében hatályában fenntartotta.

A végzés elleni fellebbezést a Be. 3. § (4) bekezdése, a felülvizsgálatot pedig a Be. 416. § (4) bekezdés b) pontja zárja ki. A Be. 418. § (3) bekezdése alapján minden jogosult csak egy ízben nyújthat be felülvizsgálati indítványt. A Be. 421. §-ának (3) bekezdése rögzíti, hogy az ugyanazon jogosult által ismételten előterjesztett, illetőleg a korábbival azonos tartalommal ismételten előterjesztett indítvány elutasítására vonatkozó határozat hozatalát a Legfelsőbb Bíróság mellőzheti.

Budapest, 2010. november 4.

Dr. Katona Sándor s.k. a tanács elnöke, Dr. Kiss Sándor s.k.
előadó bíró, Dr. Csere Katalin s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

bírósági ügyintéző
Kné

